

Oluf Pedersen: Den højtærede finansminister gav tilsagn om, at regeringen ville medvirke til en drøftelse af disse problemer i et udvalg. Såvidt jeg forstod den højtærede minister, var han også indforstået med, at hvis den udvikling, der er sket som følge af prisstigningen, skulle standses, måtte det overvejes at sætte stop for den stigende afgift af bygninger.

Derimod må jeg sige, at jeg fik ikke meget ud af ministerens stilling til de problemer i vort forslag, der går ud over, hvad der er foreslået fra radikal side. De radikales forslag går jo kun ud på en standsnings af udviklingen, medens det forslag, vi har stillet, også går ud på, at man skal prøve på at forme en ny udvikling, og det kan også nok være nødvendigt. Hvis man ser på, hvad der er sket med afgifterne af fast ejendom blot indenfor de sidste 10 år, hvor der for Københavns kommunes vedkommende er en stigning på 20 pct., for købstædernes vedkommende 40 pct. og for landdistrikternes vedkommende 160 pct., er det utvivlsomt, at der her må ske en ændring. For 10 år siden, i 1939—40, blev af samtlige skatter og byrder i København de 26 pct. lagt på fast ejendom, i 1949—50 er det faldet til 11 pct. For købstædernes vedkommende var i 1939—40 de 14 pct. af udgifterne dækket af fast ejendom, medens det i 1949—50 var faldet til 6 pct. I modsætning hertil står landkommunerne med 38 pct. på fast ejendom både i 1939—40 og i 1949—50, og det gælder endda kun for sognekommunernes vedkommende; man ligner jo også amtets udgifter på fast ejendom.

Jeg mener altså afgjort, at man på den ene side må standse stigningen i bygnings-skatte, og at man på den anden side må forme det sådan, at den aflåsning, som har fundet sted for byernes vedkommende med hensyn til fast ejendom, ændres for købstædernes og Københavns vedkommende, lige så vel som det må være helt naturligt at gå til den ændring, at man kan ligne på jorden i stedet for på bygningerne. Det er problemer, som naturligvis må drøftes i udvalget.

Man kunne næsten ønske, at udvalget var i stand til at arbejde så hurtigt, at arbejdet blev afsluttet i dag. Med den julestemning, der er, kunne man vel regne med, at forslaget i dag ville blive vedtaget enstemmigt her i tinget. Jeg går dog ud fra — det vil vel også den videre debat vise —, at for gennemførelse af en lovgivning på disse områder vil der være et flertal i det høje ting, og at regeringen da vil være så forhandlingsvenlig, at den ikke bærer sig ad, lige-

som den tidligere regering gjorde, da den kom i mindretal: at begå selvmord i stedet for at arbejde under de vilkår, der nu engang er for en mindretalsregering, nemlig at gennemføre lovgivningen på linie med flertallet i tinget.

Holger Eriksen: Resultatet af den 10. almindelige vurdering til ejendomsskyld vil, som allerede anført, blive, at vurderingssummerne stiger stærkt, hvilket igen vil give sig udtryk i tilsvarende forøgede skatter, hvis der ikke fra lovgivningsmagten sker et indgreb. Hvis disse ejendomsskatter blev udskrevet på et fuldtud forsvarligt grundlag, var der vel ikke noget at sige dertil, men desværre er det vel sådan, at medens der ikke kan være noget at indvende mod den ene form for ejendomsskatter, nemlig grundskylden, er den anden form, nemlig bygningsskatte, ikke blot irrationel, men egentlig også umoralsk, hvilket ville være let at påvise, men da det formodentlig er overflødig, skal jeg give afkald derpå.

Den foregående regering var opmærksom på dette forhold, hvilket fremgår af, at den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, i sin programerklæring ved rigsdagens åbning udtalte, at der ville blive fremsat et lovforslag, der sikrede, at den nye vurdering ikke medførte forhøjelse af ejendomsskylden til stat og kommune. Han føjede til, at også indenfor skattelovgivningen iøvrigt og den sociale lovgivning måtte utilsigtede virkninger undgås.

Det ville unægtelig have været en fordel, hvis den nye regering havde været færdig med sine overvejelser, men efter hvad der fremgår af den højtærede finansministers udtalelser, må man jo i hvert fald regne med, at den vil være færdig med dem, når forslaget her kommer i et udvalg.

Hvad angår ansættelsen af værdien af egen bolig i eenfamiliehuse, har man, såvidt jeg ved, allerede ordnet det administrativt fra skattemyndighedernes side. Med hensyn til den sociale lovgivning er der vel også en mulighed for, at det kan ordnes administrativt, ellers må man i hvert fald vende tilbage til sagen.

Hvad angår selve vurderingens skattemæssige virkninger, har man nu her to private lovforslag, der principielt hviler på det grundlag, som den tidligere statsminister gik ind for, hvorfor der heller ikke kan være nogen tvivl om socialdemokratiets holdning, hvad de store retningslinier angår. Hvad vi først og fremmest har brug for i øjeblikket, er imidlertid en samlet skattereform på grundlag af skatte-